

Šťastný omyl

Gillian Harvey

„Mami?“
Clare s vypětím sil zvedla hlavu z polštáře. „Ano?“

Za okny stále panovala tma, z hlavní silnice se však ozýval dopravní ruch, takže už muselo být po osmé. Zprudka se posadila.

„Odcházíme!“ zavolala Katie.

„Dobře. Přeju hezký den!“ Snažila se znít energicky, ale jako by vstala z mrtvých. Na polštáři vedle ní zbyl jen důlek a peřina byla pohozená ke kraji. Jinak nebylo po vycházející hvězdě televizní zábavy vidu ani slechu.

To už mu nestála ani za pozdrav? Dříve si ráno neuměla představit bez toho, aby se jí o záda neotíral ztopořený penis. Tehdy jí to přišlo otravné. Po probuzení na sex většinou náladu neměla. Teď na blažené dny plné něhy a laskání vzpomínala s láskou, s jakou člověk obvykle vzpomíná na dětství nebo roztomilé pejsky.

Na opačné straně ložnice zachytila vlastní odraz na zrcadlové skříni. Rozcuchané vlasy, kruhy pod očima a na nočním stolku prázdná sklenice od vína.

Nehezký pohled. Není divu, že Toby sbalil ochablý penis a odešel do práce dříve.

Vzpomněla si na včerejšek a její přesvědčení, že z neviditelnosti lze udělat přednost. Připadala si hloupě.

A ještě přijde pozdě na schůzku ohledně jediné věci, která jí v životě vycházela.

Zběžně si učesala vlasy a oblékla starý, ale prověřený outfit – šedé kalhoty a modrou blůzu.

Pak popadla plátěnku a kabát, a aniž by se posilnila kofeinem, vyběhla ze dveří.

Venku byla zima a ona si v samém spěchu zapomněla obléct svetr. Aby se zahřála, přešla z kroku do běhu. Cítila, jak jí pod nápořem ledového vzduchu praskají rty.

Když dorazila na zastávku, všimla si, že i exhibicionista se přizpůsobil mrazivějším teplotám. Měl na sobě šálu, i když od lýtek dolů byl jak jinak než nahý.

Docela jí přirostl k srdci. Mohla se na něj spolehnout, pokaždé ho tu našla. A pokaždé jí pokývl na pozdrav.

„Ráno,“ usmála se na něj. „Už jsem se lekla, že jsem zmeškala autobus!“

„To jste asi zmeškala,“ odpověděl. „Já dneska čekám na jiný.“

Krucí. Nestihne na schůzku přijet včas.

O deset minut později po autobusu stále nebylo ani vidu, ani slechu. Zastávka se však hemžila nezvyklým množstvím lidí – skupina dívek oblečená do zvláštních červených šatů se k sobě spiklenecky tiskla a neustále si něco šeptala. Muž s obrovským batohem na zádech každou chvíli nervózně kontroloval čas na hodinkách. A slečna s dlouhými černými vlasy a pouzdrem s kytarou se opírala o reklamu na alkoholický nápoj.

„Jak to, že dnes míříte jinam?“ zeptala se nakonec Clare exhibicionisty.

„Co?“ krátce se na ni podíval a povislé tváře mu jemně zčervenaly. „Dneska se přece koná ta sláva, no ne?“

„Jaká?“

„Vždyť víte. Ta sláva... ta,“ ztišil hlas, „sláva, sláva!“ Na zdůraznění pokýval hlavou a poklepal se na nose.

„Aha.“

Než stačila položit další otázku, na zastávku přijel autobus s nápisem *Casting*.

No jasně! Četla o tom v novinách. Dnes se v jejich městě konal konkurz pro jednu televizní talentovou show. Každý měl šanci vystoupit před zkušenými producenty, kteří jej mohli dostat před skutečnou porotu. Zajímalo ji, s čím chtěl vystoupit exhibicionista. A ostatní čekající na zastávce. A měla by ona sama kuráž postavit se na pódium?

Představila si další den ve firmě. Další den strávený psaním zpráv, které si Nigel nikdy nepřečte. Další den, kdy se bude Will před kolegy napařovat kvůli nově vyhranému soudu (tentokrát by možná zastupoval klienta ve věci

nezaplacených parkovacích lístků). Možná bylo na čase, aby podnikla něco bláznivého. Koneckonců se o tom nikdo nemusí dozvědět. Přesvědčila se, že do tašky sbalila starý zápisník, a následovala exhibicionistu do autobusu.

Posadil se na jedno z předních sedadel, kufřík položil na klín a nohy ze široka roztáhl. Pro dobro všech doufala, že má pod kabátem alespoň spodní prádlo. Sama si sedla až na konec autobusu a snažila se ubránit pocitu směšnosti. Uklidňovala se tím, že přece nemusí nic předvádět. Zkrátka se jen podívá, jak to na takových akcích chodí. Autobus mířící do firmy stejně hned tak nepřijede, takže bude mít v každém případě zpoždění. Zažije dobrodružství nebo se přinejmenším odreaгуje.

Jak se autobus pomalu zaplňoval, zabořila se hlouběji do sedadla. Po celém těle jí naskočila příjemná husí kůže z toho, že pro jednu opustí hranici komfortní zóny. A to v sobě neměla ani kapku kofeinu!

„Máte tu volno?“ Vedle ní se objevila černovláška a v ruce svírala pouzdro od kytary.

Jistěže měla, jenže kolem dokola zbývalo ještě několik prázdných míst. Měla chuť odmítnout, ale na to byla příliš zdvořilá.

Dívka se nacpala vedle ní, kytaru položila na zem a opřela ji mezi nepřírozně štíhlé nohy, takže z ní pouzdro trčelo jako obrovský, deformovaný penis.

Aby se vyhnula konverzaci, vzala si Clare do ruky mobil a začala přemýšlet, s čím vlastně vystoupí. Když se před několika týdny v místním plátku o castingu dočetla, představila si, že by se přihlásila, oprášila svoje básničky a poprvé v životě by je odrecitovala před publikem.

Tehdy se jen pousmála, otočila stranu a zabrala se do inzerátů. Byl to vtip, neměla v plánu se do toho reálně pustit. Ale možná se její podvědomí nápadu chytlo.

Vtom jí zapípal mobil, aby ji upozornil na přichozí e-mail. V hlavičce stálo: *Dnešní schůzka*. Zpráva od Stefana Camberwaddlea.

Sakra. Kvůli spontánnímu a směšnému nápadu se jí úplně vykouřilo z hlavy, že si na dnešní ráno sjednala schůzku se svým nejdůležitějším klientem. Takže její nepřítomnost přece jen způsobí problémy.

Autobus se dal do pohybu a Clare se zmocnila úzkost. Aby se uklidnila, vyhlédla z okna. Udělala chybu, ale čas vrátit nedokázala. I kdyby na další zastávce vystoupila a zavolala si taxi, do kanceláře by stejně dorazila pozdě.

Stefan se jistě nebude zlobit, když setkání zruší – mohla se vymluvit na nemoc.

Ohmatala plátěnku, až prsty narazila na známý obdélníkový tvar zápisníku. Ten notes s sebou nosila už více než deset let a zaznamenávala do něj své myšlenky a pocity, a to většinou v rýmech. Vždy tajně toužila po tom, aby její básně někdo zhodnotil. Jenže psaní básniček patřilo mezi zastaralé koníčky a jen málo lidí v něm dnes našlo zábavu. Ona sama by to předtím nikomu nepřiznala, a už vůbec by je s nikým nesdílela.

Ale teď dostala šanci. Přečte své zápisky před nezaujatým obecenstvem a zjistí, jestli jsou k něčemu. O nic nešlo. Nikdo se o tom nedozví. Taková příležitost se jí už nenaskytne.

Když o hodinu později seděla v místnosti plné židlí, odhodlání ji pomalu opouštělo. Tvrdla tam už celou věčnost a minimálně hodina ještě zbývala. Napsala Ann, aby nebohému Camberwaddleovi vyřídila, že je nemocná, počítala však s tím, že ho zrušení plánů na poslední chvíli naštvě.

V místnosti panovalo vzrušené šumění. Tanečníci si protahovali neuvěřitelně ohebné končetiny. Zpěváci procvičovali hlasivky. Muž převlečený za klauna v rohu žongloval s míčky. Pořád mu jeden padal na zem, až z toho měl na krajíčku. Clare by vsadila boty, že nikdo z účastníků neměl v plánu recitovat básně. Co tam kručínál dělala?

Pak si všimla povědomého kabátu, visícího přes opěradlo židle, vedle které se rozcvičoval šedovlasý muž. Obloustlou postavu měl nacpanou v trikotu pošitým zelenými flitry. Exhibicionista zvedl hlavu, zachytil její pohled a Clare na něj ukázala zvednutý palec. Přejmenším za statečnost, když nic jiného. On jí na oplátku zamával.

Za ní postávala skupinka chlapců – do jednoho oblečení v černém – společně s mužem, kterému mohlo být něco málo přes třicet. Měl kudrnaté, roztomile rozčuchané vlasy. Takový chlap kašle na to, jak vypadá jeho ofina. „Nezapomeňte, mládenci,“ slyšela ho říkat. „Na tohle jsme trénovali. Jsme připraveni. Stačí si to užít.“

„Ale chceme přece vyhrát, ne?“ ujišťoval se jeden z chlapců.

„Ano, Marku, chceme vyhrát,“ odpověděl muž a počechral mu hnědou kšticí. „Ale chceme si to také užít.“ Obrátil se na Clare a zazubil se. „Jsou to nervy,“ odfrkl si. Jeho úsměv byl široký a odhalil při něm obě řady zubů.

„Trošičku,“ řekla a úsměv mu oplatila. „Hodně štěstí.“

„Díky.“ Po vzoru chlapců měl oblečené černé tričko, ale džíny byly modré s moderními roztřepenými dírami. „Já jsem jenom trenér,“ vysvětlil. „To kluci jsou tady za hvězdy.“

Zvedl paži, aby se podrbal ve vlasech, čímž se mu nadzvedlo tričko, a odhalilo tak záviděníhodné břišní svaly.

Ach, tak to teda nevím, pomyslela si Clare a rázem zčervenala, jako kdyby myšlenku vyslovila nahlas.

„Každopádně doufám, že ti to vyjde,“ povzbudil ji, nato se posadil a ještě na ni zamrkal.

„Já taky.“ Byla rudá až za ušima.

Potom se opětovně zabrala do svých rýmů. Na rozdíl od chlapců tréninku moc nedala. A zrovna tak neměla výstavní tělo. Ale byla tady. K čertu, teď už prostě nemohla couvnout.

O hodinu a půl později, když si Clare asi podesáté pročetla svou vybranou báseň, jí na mobil zavolal Stefan Camberwaddle. Zmáčkla červené tlačítko a doufala, že nebude naléhat a nechá jí hlasovou zprávu. Naštěstí jedna příšla hned vzápětí. S napětím mobil přiložila k uchu: „Clare, tady Stefan Camberwaddle. Mrzí mě, že jste nemocná, přesto tento obchod musíme uzavřít co nejdříve. Obávám se, že nikdo jiný z vaší firmy vás nemůže zastoupit. Zavolejte mi, prosím, abychom se domluvili, co dál.“ Udělalo se jí nevolno. Než se však stačila zamyslet, objevila se vedle ní šedovlasá žena. „Mohli byste jít prosím se mnou?“ požádala. „Myslím tyhle dvě řady.“

Teď už je vážně pozdě hodit zpátečku, říkala sama sobě. Mobil schovala do plátěnky. Později mu zavolá a všechno urovná.

Skupina chlapců – od pohledu sotva pubertáci – se postavila současně s ní, stejně jako exhibicionista, který byl už opět zahalený do příšpláště. Jako nejroztodivnější sebranka společně prošli dvoukřídlymi dveřmi.

Když zabočili za roh, zaslechli tiché střípky konverzace a uviděli ženu sedící na prázdné krabici, která zhluboka dýchala do papírového sáčku. Chodba se postupně rozšiřovala v prostornou místnost, kde se o zeď nenu-

ceně opíral muž navlečený do růžového baletního kostýmu, na hlavě kudrnatou paruku stejné barvy. „Jsi v pohodě, zlato?“ zeptal se Clare, když procházela kolem, jako kdyby podobné situace zažíval denně.

„Nevím, jestli...“ oslovila mladého muže v tričku s nápisem *Personál*. „Prostě nevím, jestli...“

„Každý má strach,“ ujistil ji, aniž by se na ni podíval. „Nebojte se, zvládnete to.“

První přišel na řadu exhibicionista. Několikrát se zhluboka nadechl, shodil ze sebe plášť a zmizel za dveřmi, které byly označeny papírem s naškrábanými slovy *Castingová místnost*.

Clare nakoukla dovnitř. Prostor připomínal zasedací místnost. Uprostřed stál dřevěný stůl na kovových nohách a na něm ve fontu Comic Sans vytištěný nápis *Porota*. Od televizního vysílání s vysokým rozpočtem to mělo hodně daleko. Vzpomněla si, kolikrát sledovala *Máte talent* a kolikrát nad výběrem soutěžících kroutila hlavou.

„Takže kdo jste a odkud jste k nám přijel?“ vyzvala ho žena s psací podložkou, sedící na konci stolu.

„Jsem Martin, přijel jsem z Hatfieldu a je mi šedesát devět let,“ představil se exhibicionista.

Žena mrkla na muže na opačné straně stolu. Vyměnili si pohled a přikývli. V talentových soutěžích byli účastníci nad šedesát let vnímáni jako roztomilé a výstřední bytosti, přestože mnozí z nich šli za hranici vkusu a navlékli na sebe směšné kostýmy.

Clarein táta byl stejně starý jako Martin, a kdyby se rozhodl vystoupit před lidmi v cvičebním úboru, nejspíš by ho nechala rozčtvrtit.

Žena s podložkou zachytila její pohled, vstala a dveře do místnosti zavřela. „Promiňte,“ usmála se. „Už to nebude dlouho trvat.“

Clare, chycená při činu, zčervenala. Pravděpodobně se nikdy nedozví, jaký talent v sobě exhibicionista ukrýval.

O chvíli později vyšel z místnosti a zářil štěstím.

„Jak to šlo?“ zeptala se ho Clare.

S úsměvem od ucha k uchu na ni jen pokýval. Následovala ho dívka, která vypadala jen o něco starší než Katie, v jedné ruce svírala složku plnou papírů a druhou něžně hladila exhibicionistu po zádech. „Máte se jak vrátit domů, drahoušku?“

Když před porotu nastoupil muž v růžové baletní sukýnce, Clare poněkoliakáté sklopila zrak k zápisníku a do poslední chvíle pročítala známé verše. Samozřejmě že nepostoupí, ale o to jí stejně nešlo. Jen byla zvědavá, co si o jejich básních pomyslí nezávislí posluchači. Ať už konkurz dopadne jakkoliv, alespoň mu nemusela čelit ve flitrovém trikotu.

Ani se nenadála a dveře se opět otevřely. Tentokrát rázněji, až klika narazila do zdi. Vyšel z nich muž v sukýnce a nově také se saxofonem v ruce. A pak Clare někdo postrčil do zad.

„Jste na řadě!“ zazubila se na ni dívka se složkou.

„Já...“ Chtěla něco namítnout, ale bylo pozdě.

„Držím palce!“ ozval se čísi hlas. Clare se otočila a uviděla fešáka s kudrnatými vlasy a širokým úsměvem. Opíral se o zeď obklopen svou malou skupinkou. Když se jejich oči setkaly, spiklenecky na ni mrkl.

„Díky,“ odpověděla. Těšila se, ale žaludek měla na vodě.

„Takže,“ spustila žena s psací podložkou, když se k nim Clare nejistým krokem dovlékla. „Jak se jmenujete a odkud jste?“

„Já jsem...“ snažila se rozpomenout na pseudonym, který uvedla při vyplňování dotazníku. „Martha. Z... z Hatfieldu.“

„Ahoj Martho. Tak směle do toho.“

Clare se ohlédla po pootevřených dveřích a uviděla v nich vykukující hlavy dvou chlapců z taneční skupiny. Jeden z nich ukázal zvednutý palec a ona mu gesto automaticky oplatila.

Pak se za nimi dveře zavřely a do tiché místnosti začaly pronikat tóny rytmické hudby – kluci na chodbě si nejspíš naposledy procházeli choreografií.

„Mám jim říct, ať to vypnou?“ nabídl se druhý člen poroty a vyskočil ze židle.

„Ale ne. To je dobré,“ usmála se. Poslední, po čem toužila, bylo zmařit někomu jinému šance.

„Dobře, tak hurá do toho,“ pobídla ji žena.

A pak jí nezbylo nic jiného než se do toho pustit.

„Proč se cítím tak špatně?“ spustila slabým hláskem.

*„Mám dům a práci zvládám zdatně,
dvě děti, manžel, všechno tam je,
co se od středního věku přeje.
Tak proč se cítím tak nanic?“*

*Když procházím nespočtem ulic,
vidím lidi s tváří jako já,
jenže jejich je spokojená.
Moje ne, mně je nanic,
a to zničehonic,
od života jsem chtěla víc.
Toužím se smát a dovádět,
nejen práci odvádět.
Nejsem jen máma či něčí žena,
nechci být nadále soužena.
Ač je to k smíchu, zaznít to musí,
hled' i na to, co se ti hnusí.
Uvidíš ženy, jako jsem já,
na pohled možná žádná sláva.
Ale když odděláš nepěknou slupku,
poznáš, co se za ní skrývá vskutku!“*

Zvedla hlavu od sešitu, který se jí v ruce jemně třásl. Muž krátce zatleskal. „To nebylo špatné,“ zhodnotil. „Opravdu nebylo, ale obávám se, že sem se to moc nehodí.“

Obrátil se k ženě, která se k němu nahnula a něco mu pošeptala. „Ale určitě nám na sebe nechejte nějaký kontakt, Martho,“ dodal. „Pro jistotu.“

„Dobře,“ přikývla Clare. Velmi by ji zajímalo, co mu ta žena řekla. Nemrzelo ji, že nepostoupila. Dopředu věděla, že její šance jsou mizivé. Dokázala však překročit vlastní hranice a měla z toho dobrý pocit.

A přestože nejásali nadšením, alespoň ji pro jednu někdo poslouchal.

Přeložila Nikola Polzerová